

foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning historisk ikke er opstaaet i Tilknytning til Lovgivning om anerkendte Arbejdsløshedskasser, idet det i Virkeligheden „oprindelig tænktes som et Led i Bestræbelserne for at drage den ledige Arbejdskraft fra Byerne tilbage til Landet“, maa Mindretallet hævde, at da der faktisk „ved Tidspunktet for Oprettelsen af anerkendte Arbejdsløshedskasser ikke fandtes nogen nævneværdig organiseret Arbejdsanvisning, saa at disse Kasser af selve Forholdenes Magt førtes ind paa Arbejdsanvisning“, vil det være ugørligt „nu paa een Gang og med eet Slag, med en Overgangstid af faa Aar, at skille Arbejdsanvisning fra Arbejdsløshedskasserne“, og selv om det var gørligt, „vilde Mindretallet anse en paa denne Maade foretagen Udskillelse for at være i høj Grad skadelig for Arbejdsløshedskassernes Udvikling“. „Ved Udvalgsarbejdet er der da ogsaa opnaaet Enighed fra fra alle Sider, med Undtagelse af Højremindretallets, om, at Arbejdsanvisningen ikke ved Loven kan eller skal tages fra Arbejdsløshedskasserne“ — om end jo nok de forskellige Sider i Udvalget har haft forskellige Stemninger overfor Arbejdsløshedskassernes Arbejdsanvisning. Mindretallet føjer hertil, at naar Hovedorganisationerne for Arbejdsgivere og Arbejdere sluttelig gennem direkte Forhandling under Forligsmandens Forsæde er enedes om, under hvilke Former Oprettelsen af kommunale Arbejdsanvisningskontorer kan forenes med Fortsættelse af Arbejdsløshedskassernes Anvisning i det Omfang, som Livets Krav medfører, og i saadant indbyrdes Samarbejde, som sikrer en ligelig Arbejdsanvisning, bør der ganske vist kun med den største Varsomhed gribes ind i det sluttede Kompromis. At Mindretallet, endskønt et af Leddene i dette Kompromis er at give Indenrigsministeren Ret til at oprette Kontorer paa Steder, hvor saadanne ikke er oprettede inden den given Tid, dog er gaaet med til at foreslaa den ovenfor nævnte Ændring, at „et Aar“ rettes til „to Aar“, skyldes den Omstændighed, at Ændringen ikke berører Indenrigsministeren den nævnte Ret, men kun tilsigter „ikke at forcere Kommunernes Beslutning“ i den nævnte Henseende. — Et Mindretal, Sandbæk, har derimod ikke kunnet gaa med til Bestemmelsen om at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at oprette Arbejdsanvisningskontorer og har derfor foreslaaet, at denne Bestemmelse udgaar, ligesom Mindretallet ikke kan gaa med til, at der uden Forhandling med Bestyrelserne af Arbejdsanvisningskontorerne oprettes et Centralarbejdsanvisningskontor, i hvilken Henseende ligeledes stilles Ændringsforslag. Disse Ændringsforslag forkastedes med 59 St. mod 18. Holger Neergaards Forslag toges tilbage. Lovforslaget vedtoges enstemmig med 63 St.

I Landstinget vedtoges Lovforslaget enstemmig med 43 St.